FARA ARMÂNEASCĂ

LUPTATORI ANTICOMUNISTI

DIMCIU GAROFIL

(1917-1950)

Mihai STERE DERDENA

Printre eroii anticomuniști omiși de autorii cărții *"Rezistența"* se numără și Dimciu Garofil.

A văzut lumina zilei în localitatea Petrici din Macedonia de Nord-Est, teritoriu ocupat de Bulgaria încă din primul război balcanic, în 1912. Asemenea multor Aromâni ce vor să-și păstreze obârșia, neacceptând grecizarea sau slavizarea, și familia lui Dimciu Garofil este nevoită să fugă din Macedonia în România. Astfel, Mișu și Chirața Garofil, împreună cu fiii Dimciu, Enache și Gheorghe și cu fiica Zoița, se stabilesc, mai întâi, în comuna Chiuseidin din județul Durostor. În cei 13 ani petrecuți în această localitate din Cadrilater (din 1927 până în 1940), Dimciu urmează cursurile primar și complementar, absolvind cu bune rezultate 7 clase. Între 1938 și 1940 își satisface serviciul militar. Fotografia pe care mi-a oferit-o Gheorghe Garofil îl arată echipat ostășește și cu trăsături aspre, de om hotărît, de luptător descins din neînfricații armatoli ai Macedoniei Latine.

Avea 24 de ani, în 1940, când, laolaltă cu toți al lui și cu mii de familii aromâne, cunoaște calvarul unei noi pribegii, de această dată dintr'o parte a Dobrogei, sacrificată de niște guvernanți trădători, pe care nici un tribunal nu i-a tras la răspundere penală, în cealaltă, stabilindu-se la Tulcea, pe Strada Basarabilor (stradă pe care comuniștii apatrizi aveau s'o reboteze *"Păcii"*). Întrepid, ca mai toți Macedonenii, se lansează repede în comerț, deschizând și conducând singur un restaurant pe strada Ștefan cel Mare (nume de asemenea schimbat de guvernanții comuniști). Prosperă văzând cu ochii, devenind în scurt timp proprietar și al unei mari turme de oi. Stăpânea și un teren arabil pe o suprafață de 10 hectare.

Naționalizarea principalelor mijloace de producție, efectuată la 11 Iunie 1948 de guvernul prosovietic al trădătorului Groza, îl convinge definitiv că Partidul Comunist din România, devenit Partidul Muncitoresc Român (spre a-i induce în eroare pe muncitori și pe țărani) manifestă cel mai mare dispreț pentru proprietatea privată. Iar avalanșa de arestări efectuate în același an demonstra întregii lumi lucide și nemanipulate că noua ordine socială, a lui Satan, ce se instaura în România în ritm vertiginos, disprețuia și mai mult inviolabilitatea persoanei, ca și orice drept al omului (abuzuri tolerate și încurajate din plin de Occidentali). Știindu-se și urmărit de Siguranță (pusă în slujba comuniștilor) pentrucă împărtășea, încă din 1940, crezul legionar, lasă toate baltă și-și ia lumea'n cap. Nu se consultă cu nimeni ca să nu-i slăbească hotărîrea aceasta crucială. Drept care, în Septembrie 1948, trece ilegal frontiera româno-iugoslavă prin Banat. Traversează, per pedes apostolorum Iugoslavia până aproape de granița cu Italia. Se oprește lângă Triest, pe atunci Teritoriu Liber. Acolo se întâlnește cu un inginer român, de asemeni emigrant. Amândoi apelează la serviciile unui cetățean iugoslav (cunoscut de inginerul român) întru trecerea, fără riscuri în Italia. Acesta, însă, în loc să-i treacă în Italia, preum făgăduise, îi dă pe mâna poliției iugoslave, la ceas de noapte.

Sunt arestați și transportați la Belgrad, unde sunt încarcerați în celule diferite și nu se vor mai vedea. În schimb, în acea închisoare titoistă face cunoștință cu Nicu Caranica, fugit și el din România. În penitenciarul acela sunt anchetați de o comisie al cărei scop principal era trierea și repatrierea tuturor străinilor refugiați. Întrebându-l pe Dimciu ce cetățenie are, el a răspuns cinstit că-i Român, dar ar vrea să se stabilească în Germania. La aceeași întrebare, Nicu Caranica răspunde, inspirat, că-i Grec și că dorește să ajungă în Grecia. Acesta ajunge, într'adevăr, în Grecia (cu aprobarea acelei comisii) și de-acolo în Franța, unde va profesa ca medic. Aceeași comisie de anchetă decide expedierea lui Dimciu Garofil în România, fiind predat Securității proaspăt născută din Siguranță. Este spre sfârșitul toamnei din 1948, când începe pentru Dimciu calvarul din gulagul bolșevic dela noi, mai teribil decât cel dela Ruși fiindcă torționarii români au știut, ca discipoli, să-i întreacă pe magiștrii sovietici, învățând cu brio lecțiile predate cu privire la reeducare, ceea ce însemna batjocorirea și chinuirea omului de către om până la moarte sau la pierderea minților.

Securitatea din Timișoara îl transferă, sub stare de arest, la Securitatea din Constanța, care-l anchetează sub acuzația de legionar-spion, trimis de Anglo-americani prin mijlocirea lui Horia Sima. N'a fost crezut de nici un anchetator și de nici un judecător că el nu venea din Occident, ci mergea într'acolo. Este condamnat de Tribunalul Militar din Constanța la 7 ani de temniță grea, punându-i-se în cârcă și o condamnare din 1941, aplicată de justiția antonesciană. O executase pe aceea, stând câteva luni în închisoare, iar apoi luptând pe linia întâi a frontului antibolșevic, într'un regiment de legionari condamnați la varii pedepse privative de libertate. La asaltul asupra Odessei este rănit la șoldul drept de schije. Lunga internare în Spitalul *"Regina Maria"* din Capitală îl salvează dela moartea sigură de pe front, hărăzită de mareșal oricărui legionar condamnat la moarte sau doar la închisoare.

În Ianuarie 1949, Dimciu este transferat dela penitenciarul din Constanța la cel din Gherla. Trece prin câteva celule până ce este izolat, împreună cu fostul ministru al agriculturii, Mareș, într'o cameră dela etajul al III-lea al marelui celular gherlean. În Decembrie 1950 este scos din izolare și dus în camera de reeducare, în care activau cu zel satanic vestiții studenți torționari. În momentul în care intra în acea celulă de tortură, unul dintre schingiuitori l-a lovit cu un lemn de brad pe cap. Ca urmare a acestei lovituri năpraznice, Dimci (așa-i acest pronume în aromână) se prăbușește pe podea, pierzându-și cunoștința. Este scos în stare de comă, decedând a doua zi. Când e dus la cimitir, toți deținuții din camera ororilor sunt siliți să privească prin ferestre la înmormântarea lui într'o groapă comună din apropierea penitenciarului. Un spectacol lugubru ce se va repeta frecvent cât timp va funcționa oribila instituție a reeducării, o diabolică născocire a poliției secrete din Rusia bolșevică, oferită Securității din România printr'un *"fructuos schimb de experiență"*.

Conducerea temniței din Gherla a avut grijă să treacă pe actul de deces, expediat la Tulcea, părinților lui Dimci, ca mincinoasă cauză de deces *"meningită t.b.c."*.

Gheorghe Garofil, fratele cel mai mic al lui Dimci și un veteran al pușcăriilor comuniste, executând din 1949 (arestat ca membru al organizației de partizani *"Pădurea Babadagului"*) până în 1964 nu mai puțin de 15 ani (10 ani prin sentință a Tribunalului Militar din Constanța și 5 ani prin abuzul Securității din București), își mai amintește și cele ce urmează: *"În ajunul Crăciunului din 1949 am ajuns și eu în Gherla, unde bănuiam că s'ar afla fratele Dimci. Eram încă în carantină cu tot lotul din duba ce ne luase din câteva închisori, când fratele meu a auzit din celula lui numele meu strigat de gardianul ce comisese imprudența de a face pe hol apelul noilor deținuți. După aceea Dimci l-a rugat pe medic să-l scoată și pe el la consultații o dată cu cei noi, din carantină. Astfel, ne-am văzut pentru prima și ultima oară. Și, măcar că eram supravegheați cu strictețe, în sensul de a nu vorbi între noi, tot am putut schimba câteva vorbe cu frate-meu. Atunci, el m'a sfătuit să cer a fi scos la muncă, pe Canal sau oriunde numai să plec din Gherla fiindcă numai așa aș putea să nu trec prin iadul reeducării. Pe urmă, am căutat să pun în practică buna lui povață de frate mai mare și ocrotitor. Astfel, sunt dus să muncesc la Peninsula (unul dintre numeroasele lagăre de muncă de pe teritoriul Canalului Dunăre-Marea Neagră. După 18 luni de canal, sunt pus în lanțuri și transferat la mina de plumb dela Baia Sprie. Când eram la Peninsula, un student mi-a adus la cunoștință că fratele meu fusese ucis în reeducare, când eu eram încă la Gherla și nu știam nimic de Dimci".*

În *"Memorialul ororii"*, carte ce cuprinde exclusiv *"Documente ale procesului reeducării din închisorile Pitești, Gherla"*, apare foarte frecvent numele Dimciu Garofil, anume în paginile 64, 67, 71, 163, 230-237, 238, 252, 612, 628, 647, 657, 680, 698, 701, 711, 715, 750, 752, 754, 756, 772. Întrucât toate mărturiile sunt identice, o reproducem pe cea dela pagina 163: *"Dimciu Garofil a decedat în camera 129 de infirmerie în urma bătăilor primite la camera nr. 98 din partea lui Puşcaşu Vasile şi la camera nr.101 unde Popescu C. Gheorghe i-a dat lui Dimciu Garofil un pumn în cap, iar acesta, căzând, s'a lovit cu capul de mozaic, făcând un hematon cerebral, astfel că după câteva zile a intrat în comă şi, fiind dus la infirmerie, a decedat în urma acestei lovituri."*

Iată și versiunea oficială (ce-au scris călăii securiști în acte): *"Deținutul Dimciu Garofil născut la 13.II.1917 în Bulgaria, fiul lui Mișu și Chirața, plugar cu ultimul domiciliu în Tulcea. Nu cunoaștem originea socială și apartenența sa politică. Susnumitul a fost condamnat 7 ani cor. pentru uneltire contra ordinei sociale prin sentința nr. 66/949 a Tribunalului Militar Constanța.*

Pedeapsa a început la 23.XII.1948 și urma să expire la 23.XII.1955.

A decedat în Penetenciarul Gherla în 12 Decembrie 1950."

Așa au scris și au semnat ofițerii de Securitate Stoica Ilie, locotenent-colonel, și Gh. Timofte, căpitan. Ambii erau șefi în Direcția Generală a Penitenciarelor, Coloniilor și Unităților de Muncă din Ministerul Afacerilor Interne. Tot astfel s'au exprimat acești ucigași (în răspunsul pe care l-au ticluit, în 17.VII.1952, la adresa nr.812/50798 din 20.VI.1952 a Direcției Generale a Securității Statului) și cu privire la uciderea, tot în temnița Gherla, a deținuților Cristea Ion, Dumitru Andrei, Dincă Ioan, Tâmpa Ioan, Popescu Petre 2, Dâmbu Vasile și Radovan Vasile (paginile 70-72 ale *"Memorialului ororii"*, carte scoasă de editura *"Vremea"* în 1995). Adică, nemenționând nici o cauză de deces.

Până când vei răbda, Doamne, râul de sânge nevinovat și-i vei lăsa nepedepsiți pe autorii celor mai multe crime prin cele mai inimaginabile atrocități, care, longevivi și îmbogățiți, mai au și nerușinarea de a se erija și-acum, în 1996, în acuzatori, iar pe cei uciși să-i considere tot bandiți? Cum îi rabzi, Doamne?!

CU SIBEPEA
A CRĂCIUNU
ȘI A ANLUI NOU

FARA
ARMÂNEASCĂ

VĂ UREADZA A TUTULOR
SĂRBĂTORLI CU HARAUĂ

ȘI ANUL NOU CU AMBAREAȚĂ
TRI MULȚ ANI!